

ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ, ΔΙΑΚΟΠΕΣ

ABOUT

Το περιοδικό αυτό εκδίδεται από την αντιφασιστική συνέλευση antifa selanik, που συγκροτήθηκε το 2012 και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Antifa γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, ΜΚΟ, μαφίες (κάθε είδους) και media.

Μπορείτε να δείτε περισσότερο υλικό μας στο antifaselanik.net. Για γνωριμία και κουβέντα, μπορείτε να μας στείλετε στο antifasln@yahoo.gr, ή να έρθετε Παρασκευή 20:00-22:00 στο στέκι μας στο κέντρο της πόλης (Μόδη 1).

Ιούλιος 2024

Βαδίζουμε προς το τέλος της ακαδημαϊκής σεζόν. Λίγο ακόμη και (μάλλον) θα φύγουμε για τα μπάνια του λαού. Υποκύπτοντας στη δύναμη της (σχολικής) συνήθειας, θα κάνουμε μια μικρή σούμα των «πεπραγμένων» μας:

Πρώτα και κύρια, δε διαλυθήκαμε! Ακούγεται αστείο αλλά δεν είναι και εύκολη πίστα, αν σκεφτείτε τις αλληπάλληλες «κρίσεις», τις φωνές για συστράτευση με το κράτος και φυσικά τους μισούς μισθούς μας. Αρκεί μια στιγμή για να μετατραπείς από συνέλευση σε ΜΚΟ ή μια μίξη των δύο.

Δεύτερον, κολλήσαμε 5.000 αφίσες με περιεχόμενο συλλογικά συμφωνημένο και οργανώσαμε δύο διαδηλώσεις στόμα-με-στόμα, μία στα ανατολικά και μία στα δυτικά της πόλης. Που πάει να πει πως ό,τι κάνουμε το παίρνουμε πολύ στα σοβαρά. Οργανώνουμε, δηλαδή, την εργασία μας ώστε να καλύπτουμε τους τοίχους των γειτονιών μας και των δρόμων που περπατάμε καθημερινά· και στήνουμε το λόγο μας, όχι ξεπατικώντας εξυπνάδες των αρθρογράφων της Εφημερίδας των Συντακτών, αλλά με τρόπο που μιλάμε στον εαυτό μας, σε όλα τα πρόσωπα της εργατικής τάξης. Σα να λέμε πρακτικές ξεχασμένες στους κινηματικούς κύκλους, που από την περίοδο της πανδημικής βλακειάς φρόντισαν να κάνουν upload τον εαυτό τους και να μεταφέρουν την ταξική πάλη στα (social) media. Πλάκα στην πλάκα ίσως γι' αυτό δε διαλυθήκαμε.

Τρίτον, η ταλαιπώρη φάση που συζητούσαμε για την τριακονταετή διακρατική σύγκρουση στη Μέση Ανατολή και το ρόλο του ελληνικού κράτους σε αυτή, δεν ξέμεινε στα κρίσιμα συμπεράσματα (όπως σας ενημερώναμε στο προηγούμενο τεύχος), αλλά έγινε πολιτική εκδήλωση. Η οποία πραγματοποιήθηκε αρχικά στη Θεσσαλονίκη και μετά φιλοξενήθηκε από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του αυτονομη antifa στην Αθήνα. Το επεξεργασμένο κείμενο της εκδήλωσης θα το βρείτε στο παρόν τεύχος. Πράγμα που θα διευκολύνει τον κόσμο που θέλει να διαβάσει απευθείας τις απόψεις μας και όχι φιλτραρισμένες από τα κινηματικά avatars.

Τέταρτον, οργανώσαμε δύο antifa on the street. Που σε ελεύθερη μετάφραση θα πει πως βγάλαμε δημόσια τα μούτρα μας στην πόλη - μία στα ανατολικά και μία στα δυτικά - παρ'εμάς με συντρόφους και συντρόφισσες. Στήσαμε πάγκους με έντυπα, βάλαμε τις μουσικές μας και βρήκαμε κόσμο που ήθελε να «χώσει» σε mics. Και κάπως έτσι υποστηρίξαμε στην πράξη πως οι φασίστες δεν είναι ευπρόσδεκτοι στις γειτονιές μας. Το βασικότερο: πετύχαμε τις φυλές της πλατείας, από αυτές που χαρακτηρίζονται συλλήβδην χούλιγκανς και τράπερς με δίστομες εξατμίσεις. Άκουσον άκουσον! Δεν είναι φασίστες, όπως διατυμπανίζουν οι ιδεολογικές τανάλλες της αριστεράς· είναι μούρες από αυτές που θα τις ονομάζαμε υποκειμενική, απειθαρχη, πολυφυλετική εργατική τάξη.

Γι' αυτό **πέμπτον**, για ακόμη μια χρονιά δεν πατήσαμε τη μπιτάνοφλουδα με τα «γεγονότα» που παλιά έφεραν την κωδική ονομασία «φασίστες - Σταυρούπολη» και τώρα «δυτικοί ομοφοβικοί - Αριστοτέλους». Αν και δεν αμφισβητούμε πως η ελληνική κοινωνία είναι ρατσιστική, φροντίσαμε να μην ταυτίσουμε την εργατική τάξη - την τάξη μας - με το φασισμό, φτιάχνοντας χαριτωμένα μέτωπα με διοργανωτές του Φεστιβάλ Κινηματογράφου, κεντρώους και κάθε λογής ΜΚΟ.

Έκτον, καταλάβαμε πως και οι χειρότερες φυσικές καταστροφές δεν είναι καθόλου «φυσικές», αφού το κράτος κοιτάει να τις διαχειριστεί όπως και την εργασία μας. Και ως συνήθως η κρατική διαχείριση των φυσικών καταστροφών έχει άλλους στόχους από τους διακηρυγμένους, δηλαδή πειθαρχία και συστράτευση με τις κρατικές εντολές. Αν μη τι άλλο, ένα χρήσιμο συμπέρασμα για την ψύχραιμη αντιμετώπιση των καλοκαιρινών 112.

Η χρονιά όμως έκλεισε και με ένα «καταλυτικό» (λέμε τώρα) γεγονός. Με το ένα τρίτο του ελληνικού λαού να νομίζει πως ψηφίζει για ευρωβουλευτές/τριες και τους δημοσιογράφους όλων των κρατών να βγάζουν νικητή της κάλπης την ακροδεξιά. Όχι, οι εκλογές (και μάλιστα οι ευρωεκλογές) δεν έχουν από μόνες τους κάποια σημασία. Τυχαίνει όμως να είμαστε εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης και εντός ενός διακρατικού συστήματος που δοξάστηκε στα 90's και τώρα είναι για τα μπάζα. Σε αυτή τη φάση τα ευρωπαϊκά κράτη (με δεξιά ή αριστερή ομιλούσα κεφαλή) δεν έχουν αποφασίσει αν τα συμφέρει να μεταβολίσουν αυτή την κατάρρευση σε έναν ιμπεριαλισμό των ευρωπαϊκών κρατών ή σε ιμπεριαλισμούς του «ο καθένας για την πάρτη του». Και ενώ αναμένεται να έχουμε πλημμυρικά φαινόμενα με αναλυτές της ακροδεξιάς, τα κράτη θα μας προετοιμάζουν για τα επόμενα επεισόδια του παγκοσμίου πολέμου. Του ελληνικού κράτους συμπεριλαμβανομένου. Διαπραγματεύεται, όπως το έκανε με αριστερή κυβέρνηση το 2015 όταν μισοέλεγε κάτι περίεργα για μπλοκ με τη Ρωσία και την Κίνα. Και φυσικά, προετοιμάζεται για πόλεμο με κάθε αφορμή· όπως στην περίπτωση της διαχείρισης της μετανάστευσης, που εδώ και δύο δεκαετίες χρησιμοποιείται και ως μηχανισμός εξοπλισμού και εκπαίδευσης των σωμάτων ασφαλείας.

Αυτά από εμάς. Η συνέλευση antifa selanik σας εύχεται καλή ανάγνωση και σας αποχαιρετά για το υπόλοιπο του καλοκαιριού. Κρατώντας την υπόσχεση πως στο επόμενο τεύχος θα σχολιάσουμε όποιο γεγονός «μέλλει να παίξει καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις» :-P. Μέχρι τότε μπορεί να είμαστε στη Χαλκιδική· ή τη Βόλβη. Εξάλλου αυτό ακόμη δεν έχει διευκρινιστεί.